Lélek vagy szellem, illetve mi történik a halál után?

A magyar nyelvben ez a két fogalom igen zavaros a mai napig. Nemcsak a bibliafordításokban, de a jóga, illetve a Védák, magyar magyarázataiban is, ahol gyakran hibásan a lelket halhatatlannak tartják az **átman**-nal, az **önvalóval** azonosítják. Igazából csak a magyar nyelvben fordul elő ez a keveredés, mert minden más nyelvben a szent **"lélek"** helyett a **Szent Szellem** fogalmát használja csaknem minden bibliafordítás, angol: **Holy Spirit** vagy **Holy Ghost** (nem **Holy Soul**), szlovák: **Svätý Duch** (nem **svätá duša**) stb. Csupán a hagyomány tisztelete miatt maradt meg a magyar nyelvben ez az értelmileg helytelen elnevezése a Szent Szellemnek (mint lélek). Míg a lélek (psziché) az érzelmek, a tudatalatti, az emóciók, az ösztönök, a személyiség és a földi tapasztalások központja (asztrális test, amivel a pszichológia foglalkozik), addig a szellem (pneuma) az örök, isteni minőség, mentális rész, ahol a gondolatok is születnek.
Ezzel kapcsolatban lásd a cikk alján a mellékletben lévő írást Ungár Aladártól.

Mit mond a hermetika a túlvilágról és az ember haláláról?

Amikor az ember meghal, akkor a test, a lélek és a szellem elválnak egymástól, de nem teljesen. A test szétbomlik és idővel a lélek is, lebomlik a leglényegibb maradandó magjára, mely egy fénymaghoz hasonlítható. A lélek lebomlása a fizikai halál után még évekig is eltarthat az asztrális térben (a túlvilágon). A lélek nem inkarnálódik csak a szellem. Amíg a szellem nem válik el a lélektől (tisztítótűz által), addig nem történhet újabb inkarnáció sem. Fokozatosan a lélek lebomlása által a szellem identifikálódik azzal a mentális szférával, amit életében elért. Amikor végre elszakad a lélektől, felébred benne erős vonzódás Isten iránt, de nem tud magasabb szférába emelkedni csak úgy, ha új inkarnációt kér. Így önmaga vágyából jön vissza az anyagi világba. Az anyag ugyanis közvetlen kapcsolatban van az Akáshával, mert az anyag azért van, hogy a szellemet tökéletesítse.

"A lélek csak a 'halhatatlanoknál' nem válik le. Ha valaki már elérte az asztrális halhatatlanságot, akkor a lelke szubtilis, azaz átszellemesedett és nem megfogható az asztrális lebontó erők számára így, ha meghal, akár azonnal is inkarnálódhat, ha akar. Ezt a nagyon magas szintet az atlantiszi felemelkedett mestereken kívül csak nagyon kevesen érték el." (Tungli László)

Ezt igazolja az "L" betű leírása is Franz Bardon kabbalájában.

> Asztális szinten: "A mágusnak (nem tévedés) az asztráltestben ezen rezgés által megnyilvánul a mágikus egyensúly titka, bármely ember jellemére vonatkozóan. A kabbalista egy idő után elnyeri a tudást, hogy asztráltestét átszellemítve eggyé váljon az isteni erénnyel. Teljesen megvilágosodik előtte az asztrális láthatatlanná válás titka, mivel e betűrezgés által úrrá lesz az asztrális fény felett. Ha úgy kívánja, akkor asztrálteste érinthetetlenné válik e rezgés által, és kikerül az elemek befolyása alól. Ez azt jelenti, hogy a kabbalista elérte az **asztrális halhatatlanság** fokát." (Franz Bardon)

A túlvilággal kapcsolatban még néhány gondolatot idéznék Franz Bardon könyveiből:

"A test és lélek, mint a szellem burka vagy ruhája teljesítenek szolgálatot csupán, tehát mulandóak, és csak a szellem a halhatatlan rész, az Isten képmása."

"A fizikai világunk felett található következő szféra a Föld-zóna (vagy földövi zóna). Ennek különböző sűrűségi fokai, úgynevezett alsíkjai vannak, ahová az emberek fizikai testük levetése után kerülnek. Ez az úgynevezett asztrálvilág (túlvilág), amelynek mélyebb sűrűségi rétegeiben a fizikai halál után asztráltesteikkel az átlagemberek tartózkodnak a fejlettség foka szerint, magasabb rétegeiben pedig a beavatottak találhatók. Minél érettebb, fejlettebb volt etikailag egy mágus, a földövi zónának annál finomabb rétegébe kerül. Az lesz a helye az asztrálvilágban, amit itt, a fizikai síkon vívott ki magának élete folyamán. Az asztrálvilágban nincs mennyország és pokol, ezek vallási és dogmatikus aspektusok, és különböző vallások tanításai, melyek az asztrálvilágban való életet részint tájékozatlanságból, részint ezoterikus szempontból, szimbolikusan nevezik mennynek és pokolnak. Ha az asztrálvilág alacsony rétegeit pokolnak akarnánk nevezni és a magasabbakat pedig mennyeknek, úgy némiképp helyet kellene adni e vallásos állításnak. A mágus, aki minden szimbólumot és minden eszmét ezoterikusan is tud értelmezni, tökéletesen megtalálja a menny-pokol és a tisztítótűz fogalmára a megfelelő magyarázatot."

"Az **asztrálsíknak** különböző fajtájú lakói vannak. Mindenekelőtt a földi életből eltávozottak, akik szellemi érettségüknek megfelelő sűrűségi fokban tartózkodnak, mely szinteket a különböző vallások mennyországnak vagy pokolnak neveznek. Ezek azonban a beavatott számára csak képletesen értendők. Minél tökéletesebb, nemesebb és tisztább egy lény, az asztrálsíknak annál tisztább és finomabb sűrűségi fokán tartózkodik. **Asztrálteste fokozatosan addig oldódik fel, amíg az asztrálsík azonos rezgésű területére nem jut.** Ez pedig szoros összefüggésben áll az illető lény érettségével és szellemi tökéletességével."

"Ahogyan az asztrálsíknak megvannak a lakói, ugyanúgy van ez a **mentálsíkon** is. Mindenekelőtt az elhunytak, akiknek asztrálteste az elemek által feloldódott, és akik a **mentálszféra**, érettségüknek és tökéletességi fokuknak megfelelő, velük analóg régióiban kapták meg tartózkodási helyüket."

"A mágus ezért nem fél a haláltól, mert a fizikai halál csak egy átmenet egy sokkal finomabb szférába, **az asztrálsíkra, onnan pedig a szellemi síkra** és így tovább. Nem fog hinni mennyországban, pokolban. Ebbe az elképzelésbe különböző vallások papjai kapaszkodnak, hogy a hívőket bűvöletben tartsák."

Megjegyzendő viszont, hogy egyesek a "**pokol**" fogalma alatt a sátáni befolyás szféráját (birodalmát) értik, ahova általában olyan emberek kerülnek haláluk után, akik paktot (szövetséget) kötöttek démonok urával. Erről Franz Bardon is ír részletesen.

Az ember újratestesüléséről (a reinkarnációról) Franz Bardon ezt mondja:

"A magát ismét megtestesítő lény tehát tud a fizikai világban követendő „tananyagról" és egyet is ért azzal, sőt saját maga szándékozik azt végigcsinálni. A megtestesülés pillanatában azonban mindezek felől elveszti ismeretét. Ha egy ember az anyagi világban előre tudna mindent, amit végig kell csinálnia, akkor nem rendelkezne szabad akarattal a fizikai síkon."

Azt is megemlíti, hogy a reinkarnáció helye nagyban függ a szellem előző életében tanúsított vallásos meggyőződésétől is.

Megjegyzés:
Itt egy logikai pontosítás kell, mert Bardon leírása kicsit félreérthető:
A lélek az asztrális tisztulás során a saját tiszta alaprezgéséig finomodik (lebomlik). Nem semmisül meg teljesen, de amikor a szellem elszakad tőle és a mentális szféra felé veszi útját, akkor ennek hatására a lélek az éltető szellem nélkül **élettelen** (alvó) állapotba kerül.

A reinkarnáció és a Biblia

Sokan a mai napig úgy vélik, hogy **a Biblia nem ismeri el a reinkarnációt**, pedig ez nem biztosan igaz. Amikor Krisztust megkérdezték, hogy ki volt Keresztelő János, ezt mondta:

„... ő Illés, akinek el kell jönnie” (Máté 11:14).

Ezzel Krisztus igazolta, hogy János Illés szellemével jött el, hiszen csak a szellem inkarnálódik, a lélek nem.

Ezt alátámasztja, hogy Malakiás, Lukács, Jézus és a tanítványok egyaránt Illésről beszélnek, nem pedig egy Illéshez hasonló prófétáról. A sorok pontos olvasata nem egy hasonló küldetésről, hitről vagy feladatról szól, hanem magáról Illésről (Malakiás 4:5; Lukács 1:17; Máté 11:14; Máté 17:11-13). Malakiás próféciája nem azt mondja, hogy támaszt Isten egy prófétát, aki olyan lesz, mint Illés volt, hanem azt mondja, hogy **Isten elküldi Illést**.

Lukács evangéliumában az angyal is azt mondja, hogy **Illés szellemével és erejével fog rendelkezni**.

> Ebbe a képbe tökéletesen illeszkedik az is, amikor a farizeusok megkérdezték Keresztelő Jánostól, hogy ő-e Illés, és ő nemet mondott (János 1:21). Ez a tagadás nagyon hasonlít ahhoz, amikor Jézus sem volt hajlandó bizonyságot adni a farizeusoknak az ő szellemi felhatalmazásáról, hogy milyen hatalommal teszi dolgait. Bizonytalanságban hagyta őket (Márk 11:27–33).

Valójában Jézus, Isten elsőszülött fia, tehát szintén egy isteni lény (szellem) inkarnációja volt.

Mi értelme lenne a feltámadásnak, ha van reinkarnáció?

Ez a kérdés logikai konfliktust okoz a hitben. Valójában azonban ez a konfliktus megmagyarázható. A reinkarnáció nem kell, hogy ellent mondjon bibliai értelemben ismert feltámadásnak.
A feltámadás nem a szellemre vonatkozik, hiszen a szellem halhatatlan. A feltámadás a lélekhez kapcsolódik. A reinkarnáció a szellemhez tartozik, a feltámadás pedig a lelkek feltámadása, vagyis megelevenedésük a szellemben. A szellem halhatatlan, ezért nincs szüksége feltámadásra. A feltámadás azért szükséges, hogy semmi ne vesszen el abból, amit a szellem a különböző életek során a lelkeken keresztül létrehozott.
A feltámadás azért is fontos, mert csak így válhat teljessé az ítélet. Az ember tettei, döntései, ismeretei, érzelmi kapcsolatai és azok következményei a lelkekben maradnak fenn. Ha ezek örökre elvesznének, akkor az ítélet sem lehetne teljes. A feltámadás ezért azt jelenti, hogy a szellem visszanyeri és magában egyesíti mindazt a lelket érintő tapasztalatot, amelyet fejlődése során létrehozott.

Röviden összefoglalva:

1. A szellemi mag halhatatlan.
2. A szellem többször inkarnálódhat (megtestesülhet).
3. Minden életben létrejön egy lélek, illetve a lélek tapasztalatokat szerez.
4. Valószínűleg a szellem fejlődésének egy magasabb fokán újra magába integrálja korábbi lelkei fejlődéseinek eredményeit, a feltámadáskor.

5. A "feltámadás" nem a szellem feltámadása, mert az soha nem halt meg.
6. A feltámadás valójában a lelkeket érinti, a tapasztalatok, egyéniségek visszanyerése vagy egyesítése lehet a szellemben.
7. A feltámadás a lélekhez kapcsolódik, de a lélek csak a testtel együtt tud a szellemhez kapcsolódni tartósan. Ezért a feltámadásban nemcsak a lélek jelenik meg, hanem a lélek és a test együtt. A feltámadás tehát nem puszta visszaemlékezés (előző életeinkre) vagy tudatosulás, hanem valóságos megjelenés is. Mert a lélek összekötő a test és a szellem közt.
(Itt eszünkbe juthat, hogy Jézust sem mindjárt ismerték meg tanítványai a feltámadása után. Mária is először a kertésznek hitte, lásd János evangéliuma 20:11-18, 21:1-14)

A keresztények azért látják ezt ellentmondásnak, mert a reinkarnációt és a feltámadást ugyanarra a lényrészre vonatkoztatják. Amint a szellemet és a lelket megkülönböztetjük, az ellentmondás megszűnik.
A feltámadás tanítása nemcsak a kereszténységben, hanem a zsidóságban, a zoroasztrizmusban és az iszlámban is megjelenik, ami arra utal, hogy az emberiség ősi szellemi hagyományai fontos igazságot látnak benne.

Ezzel kapcsolatban még fontos Jézus kijelentése a lélekkel kapcsolatban:
"És ne féljetek azoktól, akik a testet megölik, de a lelket nem tudják megölni, hanem inkább attól féljetek, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti (elpusztíthatja) a gyehennában." (Máté 10:28)

Ez a vers sem arról szól, hogy a lélek halhatatlan, hanem arról, hogy a lélek az emberi halál után nem pusztul el, hanem vár a feltámadásra élettelen (alvó) állapotban (mert „amely lélek vétkezik, annak meg kell halnia", ahol nem az emberi testről van szó, mert a test nem tud vétkezni). De van olyan isteni hatalom, ami képes teljesen elpusztítani a lelket is, különlegesen súlyos bűnök esetén.

Itt érdemes megjegyezni a reinkarnációval kapcsolatban: a Biblia egyetlen olyan egyértelmű kijelentést sem tartalmaz, amely kizárná a szellem többszöri megtestesülésének lehetőségét. Ez az értelmezés egy lehetséges keretet ad azok számára, akik a hermetikát és a Bibliát is komolyan veszik – ami ennek a cikknek a célja volt. Rámutat arra, hogy a különböző szellemi hagyományok (hermetika + Biblia) nem feltétlenül zárják ki egymást, ha a fogalmakat pontosan használjuk.
Lélek és a szellem kapcsolatában lásd még: Kulcsár Árpád: EGY KIÁTKOZÓ ZSINAT ÉS KÖVETKEZMÉNYEI www72.sk

Melléklet:

Egyes vallások bevezették a dichotómiát, amikor az ember három részét leegyszerűsítik (összemossák) csak két részre:

1. [test] és [lélek + szellem]
2. [test + lélek] és [szellem]

Mindkét leegyszerűsítés specifikus értelmezés, mert a Biblia és a modern fordítások is mindenhol következetesen megkülönböztetik ezt a három fogalmat.
Valójában a halottak szellemidézése sem a szellemet, hanem a lelket idézi meg (vagy kelti fel alvó állapotából).
A Bibliában is van erre példa: az 1. Sámuel 28. fejezetében, amikor Saul egy médium által megidézte Sámuel prófétát.
A halottidézést mint a halottaktól való tudakozódást (főleg önös célok érdekében vagy a jövő kitudakozásából) a Biblia élesen elítéli, három fontos okból:

1. Először azért, mert a halott lélek már nem tud karmikusan felelni a kijelentéseiért; meghalt, és ezzel a bűntől mentesült, így karmikusan már nem vonható felelősségre.
2. Másodszor azért, mert a negatív lények előszeretettel adják ki magukat fantomként a halott léleknek, és a mediális kapcsolatban a spiritiszta médium ezt nem képes megkülönböztetni. Erről Franz Bardon is ír részletesen.
3. Mi értelme van a halottakhoz fordulni, ha fordulhatnak az élő Istenhez és annak szolgálóihoz.

Ungár Aladár:
(1905–1970)

Lélek vagy Szellem?

Modern nyelveken egymásután jelennek meg újabb bibliafordítások. Főleg két szempont vezeti a modern fordítókat. Az egyik: a ma embere számára érthető nyelven akarják hozzáférhetővé tenni a Bibliát. A másik: mivel a nyelv élő és állandó változásoknak, fejlődésnek van alávetve, szükséges a meglevő fordításokat egybevetni és revideálni a nyelvkutatás legújabb állása szerint. Mindkét szempont fontos és nagy körültekintést igényel. Örvendetes ez a megnövekedett érdeklődés a Biblia iránt.

Magyar bibliafordítóink is komoly és alapos munkát végeznek. A már régebben megjelent revideált szövegű Újtestamentum nagy haladást jelent, bár nem vette figyelembe mindazt, ami éppen a magyar bibliafordításnak óriási nagy hiánya más nyelvekkel szemben. A bibliafordítók arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a Károli Biblia régies, megszokott szavain, kifejezésein nem szabad változtatni. Ez az ún. archaisztikus szempont (a régihez, a megszokotthoz való ragaszkodás) továbbra is fenntartotta azokat a visszásságokat, amelyek — tudomásom szerint — egyedül a magyar bibliafordítás sajátosságai. Mind e sajátosságok bibliai, teológiai és nyelvészeti szempontból való feldolgozása óriási, alapos munkát igényelne. Különböző szaklapokban eddig már sok ilyen irányú tanulmány jelent meg és értékes hozzájárulást adott.

Most én egyszerű és népszerű módon azzal a problémával akarok foglalkozni, amelyet egy kedves olvasónk, P. K.-né vetett fel levelében. Azt kérdezi tőlünk: miért írjuk néha Szentlélek helyett így: Szentszellem? Ő ezt szektás módnak találja és nem helyesli.

Tudnunk kell először is, hogy egyetlen nyelven sem fordították léleknek a hébernyelvű szöveg ruách szavát vagy a görög pneuma szót. Mind a kettő helyesen szellem. Úgy tudom, hogy amikor Károli lefordította magyar nyelvre a Bibliát, a szellem szó nem volt ismeretes. Csak később, a nyelvújítás során formálták a szót, annak egyik alapjelentése, a szél alapján.

Magyar bibliafordítók arra is hivatkoznak, hogy a szellem szó kísértetet is jelent. Ez is visszatartja őket attól, hogy az eredeti szót a Bibliában szellemnek fordítsák.

A lélektan (pszichológia) és annak minden alkalmazási területe soha nem cserélheti fel a két fogalmat. A lélek és a szellem teljesen különböznek egymástól és a szavak nem használhatók egyszer az egyik, másszor a másik megjelölésére. A bibliai lélektan a legnagyobb zavarba jut, ha a megfelelő szavaknak megfelelő helyes fordítását nem alkalmazza. Ismétlem, ez a jelenség — a magyar nyelvet kivéve — ismeretlen.

A lélek az összekötő kapocs a test és a szellem között (Delitzsch). A lélek sokszor magát a személyt jelenti a Bibliában („Amely lélek vétkezik, haljon meg" . . . stb). A lélek területén van többek között a képzelet világa, a fantázia.

A lélek csapongó, szertelen; hangulatoknak, szeszélynek, a kedélyállapot legnagyobb szélsőségeinek van alávetve, mint például kitörő öröm és földig sújtó csüggedés, megingathatatlan reménység és teljes, kilátástalan reménytelenség. Ide tartoznak az álom és az álmodozás, egyszóval mindaz, amit a költők joggal hasonlítottak a tenger szeszélyes hullámveréséhez.

Az ember szelleme a képektől mentes tiszta gondolkodás világa. Logika, matematika, tudomány nem lelki tevékenységek, hanem szellemiek. Csak az ember szelleme tud elvontan, (absztrakt módon) gondolkodni, az eszmék világában eligazodni. Vigyázat! az eszményi (az ideális és a sokszor ezzel járó rajongás) mást jelent. Nem lélekben, hanem szellemben jön létre a kapcsolat Isten és ember között. Isten nem lélek, hanem szellem. A minden kétélű kardnál élesebb Ige elválasztja (szószerint a maga helyére utalja) a lelkit és a szellemit (Zsid. 4, 12). A Szent Szellem nem *„lelki"* emberekké akar formálni bennünket, hanem *szellemi* emberekké.

Mivel a magyar biliafordítás ezt a két fontos fogalmat nem különbözteti meg egymástól, zavar áll fenn ezen a téren. A két szó bibliai értelme, jelentése és használalata a magyar fordítás miatt homályos, sokszor ellentmondó.

Óriási szolgálat lenne, hogyha ezt a két fontos és alapvető bibliai fogalmat magyar bibliafordításunk megkülönböztetné és következetesen helyesen alkalmazná. Ugyanígy nagy hiány, hogy egyrészt az igazság, másrészt a megigazulás szavak nincsenek következetesen fordítva. Nem jut kifejezésre a „sarx" és a „szóma" közötti óriási különbség sem. A sarx a külföldi fordítások szerint is a hústestet jelenti — nem húst a csontokkal szemben, hanem az ember megromlott természetét a Szent Szellem által munkált új, szellemi természettel szemben. A szóma maga a test, az isteni alapelv és gondolat, az, ami nem pusztul el, hanem a feltámadásban maid mint „szellemi" test jön elő.

Ismétlem, szám nélkül akadnak problémák. Kedves olvasóink közül azok, akik idegen nyelvet ismernek, tanulmányozzák ezt a kérdést a Bibliában idegen nyelven és a fentiek megerősítését találják majd. Minden kedves olvasónk pedig legyen türelemmel és próbáljon belemerülni a kérdésekbe. Hitélete gazdagodik majd ezek által.